

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2014/0257 van 1 april 2014
in de zaak 1011/0394/SA/8/0333

In zake:

mevrouw [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Luk DE MEULENAERE
kantoor houdende te 9000 Gent, Tentoonstellingslaan 54
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **OOST-VLAANDEREN**

vertegenwoordigd door:
mevrouw [REDACTED]

verwerende partij

*Tussenkommende
partijen:*

1. de heer [REDACTED]
2. mevrouw [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaten Bert ROELANDTS en Sofie RODTS
kantoor houdende te 9000 Gent, Kasteellaan 141
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 21 december 2010, strekt tot de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 18 november 2010.

De deputatie heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de vergunningsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zomergem van 23 augustus 2010 voor het bouwen van een woning en 2 carports in tweede bouwzone onontvankelijk verklaard.

De deputatie heeft beslist dat de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zomergem van 23 augustus 2010 haar rechtskracht herneemt.

De bestreden beslissing heeft betrekking op de percelen gelegen te [REDACTED] en met als kadastrale omschrijving [REDACTED].

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend. De tussenkommende partijen hebben een schriftelijke uiteenzetting ingediend.

De Raad heeft bij arrest S/2013/0011 van 15 januari 2013 de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De behandeling van de vordering die initieel werd toegewezen aan de tweede kamer, werd op 19 februari 2014 toegewezen aan de achtste kamer.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 11 maart 2014, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Luk JOLY heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sven BOULLART, die loco advocaat Luk De MEULENAERE verschijnt voor de verzoekende partij, mevrouw ██████ die verschijnt voor de verwerende partij en advocaat Sofie RODTS, die verschijnt voor de tussenkommende partijen, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. TUSSENKOMST

De heer ██████ en mevrouw ██████ vragen met een aangetekende brief van 14 maart 2011 om in het geding te mogen tussenkomen.

De Raad stelt vast dat er redenen zijn om het verzoek in te willigen en dat de tussenkommende partijen beschouwd kunnen worden als belanghebbenden in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO.

IV. FEITEN

Op 21 juni 2010 (datum van het ontvangstbewijs) dienen de tussenkommende partijen bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zomergem een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“de oprichting in de tweede bouwzone van een vrijstaande gelijkvloerswoning met 2 garageboxen en sloop van een chalet en 3 garageboxen”*.

De aanvraag kent een voorgeschiedenis.

- Op 5 oktober 2009 weigerde het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zomergem een stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van een

woning en 2 garageboxen aan de tussenkomende partijen wegens het niet voldoen aan de normen voor bouwen in tweede bouworde.

- De bouwaanvraag werd aangepast en op 28 december 2009 verleende het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zomergem de stedenbouwkundige vergunning. Hiertegen stelde de verzoekende partij administratief beroep in bij de deputatie. Op 12 mei 2010 werd de stedenbouwkundige vergunning door de deputatie geweigerd.

De percelen zijn volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 24 maart 1978 vastgestelde gewestplan 'Eeklo-Aalter', gelegen in woongebied.

De percelen zijn niet gelegen binnen een gebied waarvoor een goedgekeurde bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 5 juli 2010 tot en met 3 augustus 2010, wordt een bezwaarschrift ingediend, ondertekend door zeven personen, onder meer de verzoekende partij.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zomergem verleent op 23 augustus 2010 een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partijen. Het college motiveert zijn beslissing als volgt:

“...
...

Toetsing aan de stedenbouwkundige voorschriften of verkavelingsvoorschriften, aan de regelgeving en aan de goede ruimtelijke ordening

- *Huidige aanvraag omvat opnieuw de sloping van de bestaande chalet en 3 garageboxen en de bouw van een nieuwbouwwoning en 2 carports. De inplanting van de woning is identiek als bij de 2de aanvraag, namelijk op min. 10 m van de perceelsgrenzen met de percelen langs de [REDACTED] en de [REDACTED]. In tegenstelling tot de vorige aanvraag wordt momenteel een gelijkvloerse woning voorgesteld, met afmetingen van 12,00 m op 15,00 m, een kroonlijsthoogte van 2,35 m en een nokhoogte van 7,16 m. de dakverdieping wordt niet ingericht en wordt enkel als zolderruimte gebruikt, er wordt geen dakterras meer voorzien.*
- *Het betreft de bouw van een woning in tweede bouwzone. Er wordt vastgesteld dat de woning voldoet aan de voorwaarden voor het bouwen in tweede bouworde. Door het weglaten van het dakterras en het niet langer inrichten van de zolderverdieping, wordt geoordeeld dat ook de hinder voor de omwonenden tot een normaal niveau wordt teruggebracht. De ingediende bezwaren worden hierin niet bijgetreden.*
- *Er wordt geoordeeld dat de aanvraag stedenbouwkundig aanvaardbaar is naar inplanting, volume, functie, vormgeving en materiaalgebruik, en dat de aanvraag voldoet aan de wettelijke bepalingen en aan de goede ruimtelijke ordening.*

...”

Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij op 23 september 2010 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar heeft geen verslag opgesteld.

Na de hoorzitting van 12 oktober 2010 beslist de verwerende partij op 18 november 2010 om het beroep als onontvankelijk te verwerpen. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

dat volgens artikel 4.7.21. §4 van bovenvermelde codex het beroepschrift op straffe van onontvankelijkheid per beveiligde zending dient ingediend te worden bij de deputatie; dat de indiener van het beroep gelijktijdig en per beveiligde zending een afschrift van het beroepschrift dient te bezorgen aan de aanvrager van de vergunning en aan het college van burgemeester en schepenen, in zoverre zij niet zelf de indiener van het beroep zijn; dat aan de deputatie, op straffe van onontvankelijkheid van het beroep, een bewijs dient bezorgd te worden van deze beveiligde zending aan de aanvrager en aan het college; dat het beroepschrift bij de deputatie werd ingediend bij beveiligde zending van 23 september 2010;

dat het afschrift bij het college van burgemeester en schepenen werd ingediend bij beveiligde zending van 22 september 2010;

dat bijgevolg het college van burgemeester en schepenen en de aanvrager eerder een afschrift toegestuurd kregen, en niet gelijktijdig;

dat de door appellant ingeroepen reden van niet gelijktijdige verzending -een gesloten postpunt- niet voldoende draagkrachtig is om als overmacht aanvaard te worden; dat appellant wel degelijk in de mogelijkheid was alle zendingen gelijktijdig te verzenden, aangezien deze naar de aanvrager en het college van burgemeester en schepenen op dezelfde dag verzonden werden;

dat het beroep bijgevolg als onontvankelijk dient te worden verworpen;

...”

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

De bestreden beslissing werd aan de verzoekende partij betekend bij brief van 23 november 2010.

De vordering, ingesteld bij aangetekende brief van 21 december 2010, is dan ook tijdig.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij

Standpunt van de partijen

De verwerende en tussenkomende partijen betwisten het belang van de verzoekende partij bij de voorliggende vordering tot vernietiging van de bestreden beslissing en bijgevolg de ontvankelijkheid ervan.

De verwerende partij stelt dat, aangezien het beroepschrift van verzoeker voor de verwerende partij niet aan de vormvereisten ex 4.7.21, §4 VCRO voldeed en zij zodoende geen rechtsgeldig beroep instelde tegen een voor haar nadelige vergunningsbeslissing, dient te worden geoordeeld dat huidig verzoekschrift voor de Raad onontvankelijk is, op grond van artikel 4.8.16, §1, laatste lid VCRO.

Zij verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 8/2011 van 27 januari 2011 waarin gesteld wordt:

“B.17.3.2. Artikel 133/71, §1, tweede lid, van het decreet van 18 mei 1999, zoals vervangen bij het bestreden artikel 36, bepaalt evenwel:

‘De belanghebbende aan wie kan worden verweten dat hij een voor hem nadelige vergunningsbeslissing niet heeft bestreden door middel van het daartoe openstaande georganiseerd administratief beroep bij de deputatie, wordt geacht te hebben verzaakt aan zijn recht om zich tot de Raad te wenden.’

Bijgevolg kunnen de in het bestreden artikel 133/50, §§4 en 5 van het decreet van 18 mei 1999 bepaalde ontvankelijkheidsvereisten, in zoverre ze ertoe leiden dat een beroep bij de deputatie onontvankelijk wordt verklaard, het recht op toegang tot een rechter, namelijk de Raad voor Vergunningsbetwistingen, beperken.

...

Het vijfde middel in de zaak nr. 4766 is niet gegrond.”

Zij besluit dat het Grondwettelijk Hof van mening is dat wanneer een beroep door de deputatie onontvankelijk is verklaard, er dienvolgens geen georganiseerd beroep werd ingesteld, zodat aan het recht om een verzoek bij de Raad in te dienen is verzaakt.

De tussenkomen partijen voegen hieraan toe, met verwijzing naar artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO en naar arrest S/2011/0004 van 1 februari 2011, dat in het verzoekschrift niet omschreven wordt welke concrete hinder of nadelen de verzoekende partij ondervindt of zal ondervinden ingevolge de uitvoering van de bestreden vergunning; dat er enkel wordt verwezen naar algemene stedenbouwkundige overwegingen van de deputatie die werden geformuleerd in het kader van de beoordeling van de vorige (tweede) stedenbouwkundige aanvraag; dat deze overwegingen niet bewijzen dat de verzoekende partij concrete hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de uitvoering van de bestreden vergunning en dat ook de aard en de omvang van deze hinder op geen enkele manier wordt toegelicht.

De verzoekende partij stelt in haar wederantwoordnota met verwijzing naar de arresten van de Raad S/2011/0012, S/2012/0170 en A/2011/0101 het volgende:

“...

In de eerste plaats heeft verzoekende partij in haar verzoekschrift wel degelijk een omschrijving gegeven van de nadelen en hinder die uit de bestreden beslissing voortvloeien. Die omschrijving is terug te vinden bij de uiteenzetting over het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Uw Raad heeft reeds meermaals geoordeeld dat ook dergelijke uiteenzetting over het moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan volstaan voor de omschrijving van de nadelen en hinder tengevolge van de bestreden beslissing:

‘De Raad stelt anderzijds vast dat de verzoekende partijen in hun verzoekschrift, meer bepaald in het onderdeel 3. omtrent hun moeilijk te herstellen ernstig nadeel, voldoende aannemelijk maken dat zij hinder en nadelen kunnen ondervinden als gevolg van de bestreden vergunningsbeslissing.’ (RVVB 1 maart 2011, S/2011/0012)

En zelfs met zoveel woorden recent nog:

‘De Raad kan uit het volledige verzoekschrift putten, ook uit het deel met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, om te onderzoeken of een verzoekende partij voldoende aannemelijk maakt dat zij hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de bestreden vergunningsbeslissing.’ (RVVB 6 augustus 2012, S/2012/0170)

Maar bovenal komt daarbij dat uw Raad reeds meermaals geoordeeld heeft dat bij het bestrijden van een beslissing van de Deputatie waarbij het beroep onontvankelijk werd verklaard, zelfs niet eens rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen dient bewezen te worden door de verzoekende partij, nu deze immers over een evident procedureel belang beschikt. (RVVB 12 juli 2011, A/2011/0101)

Zo heeft uw Raad ook reeds geoordeeld dat een verzoekende partij minstens een procedureel belang heeft bij zo'n beroep, waarvan het voorwerp dan noodzakelijk beperkt is tot de vraag of het administratief beroep al dan niet terecht onontvankelijk werd verklaard, alsook dat het antwoord op deze vraag irrelevant is bij de beoordeling van het rechtens vereiste belang. Daaraan voegde uw Raad toe:

'Iedere verzoekende partij wiens administratief beroep door de deputatie onontvankelijk werd verklaard, heeft een potentieel belang bij het door haar ingesteld beroep bij de Raad. Een procedure bij de Raad kan immers potentieel leiden tot de vernietiging van de voor haar nadelige beslissing van de deputatie.' (RVVB 18 april 2012, S/2012/0077)

Ook voor verzoekende partij dient dienvolgens besloten te worden dat zij over het rechtens vereiste belang beschikt en dat zij als belanghebbende kan worden aangeduid in de zin van artikel 4.8.16, § 1, eerste lid, 3° VCRO."

...

Beoordeling door de Raad

Het door de verzoekende partij ingestelde administratief beroep van 23 september 2010 werd door de verwerende partij onontvankelijk verklaard. Het kan niet worden betwist dat dit een voor de Raad aanvechtbare "vergunningsbeslissing" is. (Zie Memorie van Toelichting bij het ontwerp van decreet tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen en handavingsbeleid, Parl. St. VI. Parl., 2008-2009, 2011/1, 195) en dat de verzoekende partij belang heeft om deze voor haar nadelige beslissing aan te vechten. Dit belang is echter noodzakelijk beperkt tot de vraag of het administratief beroep al dan niet terecht onontvankelijk werd verklaard.

C. Ontvankelijkheid wat betreft het voorwerp van het beroep

Standpunt van de partijen

De verwerende en tussenkomenende partijen betwisten eveneens de bevoegdheid van de Raad om uitspraak te doen over de bestreden beslissing, aangezien deze beslissing, waarbij het beroep onontvankelijk verklaard werd en de verwerende partij besliste dat de oorspronkelijke beslissing haar rechtskracht hernam, niet te kwalificeren is als een vergunningsbeslissing in de zin van artikel 4.8.1 VCRO.

Beoordeling door de Raad

Zoals hierboven inzake het belang van de verzoekende partij werd geoordeeld, is de beslissing waarbij een beroep onontvankelijk werd verklaard, te beschouwen als een voor de verzoekende partij nadelige beslissing waartegen een beroep bij de Raad open staat. Bijgevolg is het beroep onontvankelijk wat betreft het voorwerp van het beroep.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Enig middel

Standpunt van de partijen

1.

In haar enig middel roept de verzoekende partij de schending in van artikel 4.7.21, §4 VCRO.

De verzoekende partij licht dit middel toe als volgt :

“ ...

Verzoekende partij kan zich met het standpunt omtrent de ontvankelijkheid van haar verzoekschrift d.d. 23.09.2010 niet akkoord verklaren en wel om volgende redenen :

Art. 4.7.21 § 4 stelt :

(...)

Hieruit blijkt meteen dat het niet gelijktijdig verzenden op zich niet voorgeschreven staat op straffe van onontvankelijkheid.

Wel voorgeschreven op straffe van onontvankelijkheid is het niet overmaken aan de Bestendige Deputatie van de bewijzen van beveiligde verzending. Dit brengt met zich mee dat enkel en alleen moet kunnen bewezen worden dat de beroepschriften effectief beveiligd zijn verzonden aan de aanvrager en aan het College.

Dergelijke bewijzen zijn neergelegd samen met het beroepschrift.

...

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt – en hiervoor wordt verwezen naar de memorie van toelichting, Parl.St. VI. Parl. 2008-2009, nr. 2011/1, 188 (558) – dat enerzijds de aanvrager beschermd wordt, en anderzijds er gronden van proceseconomie aan de basis liggen van deze bepaling.

...

De aanvrager dient verwittigd te worden – aldus de parlementaire stukken – aangezien deze in principe na een wachttermijn van 25 dagen zijn vergunning ten uitvoer kan leggen, maar dat een beroep onmiddellijke schorsende werking heeft. Aangezien de beroepstermijn 20 dagen bedroeg ten tijde van het opstellen van de memorie van toelichting moest de aanvrager zo spoedig mogelijk op de hoogte zijn van een beroep teneinde de uitvoering van een geschorste vergunning te vermijden.

Deze termijnen zijn door de decretale wetgever naderhand op 35 dagen gebracht voor de tenuitvoerlegging van de vergunning, en op 30 dagen voor het neerleggen van een beroepsakte.

Waar de memorie van toelichting erop wijst dat het de bedoeling is om de aanvrager zo snel mogelijk op de hoogte te stellen van een beroep, is in de huidige situatie de aanvrager zelfs op de hoogte gebracht van het beroep daags voordat het werd overgemaakt aan de Bestendige Deputatie. Er kan aldus op geen enkele wijze sprake zijn van een schending van de belangen van de aanvrager, aangezien hij reeds voordien op de hoogte was van het beroep.

Het zijn de belangen van de aanvrager die moeten beschermd worden, en aangezien deze niet in het gedrang komen (integendeel zelfs), dient de zeer formalistische interpretatie van de gelijktijdige verzending niet toegepast te worden.

...

Daarnaast moet ook het College van Burgemeester en Schepenen op de hoogte gebracht worden.

Deze vereiste is echter terug te brengen – wederom conform de parlementaire voorbereiding – op de vereiste dat om reden van proceseconomie het administratief dossier onmiddellijk moet kunnen overgemaakt worden aan de Bestendige Deputatie.

Opnieuw kan gesteld worden dat de belangen van de proceseconomie niet geschonden zijn door een snelle verwittiging van het College van Burgemeester en Schepenen.

Globaal gezien mag hier gerust gesteld worden dat er geen enkel wezenlijk belang werd benadeeld zodat het verzoekschrift ontvankelijk dient verklaard te worden.

De stelling ingenomen door de Bestendige Deputatie is zeer formalistisch, en beantwoordt niet aan de ratio legis van art. 4.7.21 § 4 VCRO, zoals deze onder andere blijkt uit de Parlementaire stukken.

De beslissing waarbij het verzoekschrift neergelegd door verzoekende partij onontvankelijk wordt verklaard, dient dan ook vernietigd te worden.

...”

2.

De verwerende partij antwoordt hierop als volgt:

“ ...

Artikel 4.7.21. §4 bepaalt:

(...)

Het artikel schrijft duidelijk voor dat de afschriften gelijktijdig moeten verzonden worden. Dit kan niet worden betwist.

Daarenboven vereist het artikel dat, op straffe van onontvankelijkheid, een bewijs aan de deputatie wordt verschaft dat deze beveiligde zendingen, die gelijktijdig dienden te gebeuren, daadwerkelijk zijn verstuurd.

Meteen is duidelijk dat de decreetgever het gelijktijdig verzenden op zich op straffe van onontvankelijk heeft voorgeschreven, nu het bewijs hiervan moet worden geleverd.

Verzoekster kan dergelijk bewijs geenszins voorleggen.

Om deze reden werd haar beroepschrift dan ook als onontvankelijk afgewezen. Deze beslissing van de deputatie is correct.

De beweegredenen van de decreetgever waarop verzoekster hier duidt, doen niet terzake, nu de wettekst duidelijk is.

Daarenboven gaat verzoekster uit van de verkeerde premisse dat wanneer de facto de doelstellingen van het artikel, namelijk de proceseconomie en de gelijkheid tussen partijen, niet zouden zijn geschonden, het beroep niet onontvankelijk kan worden verklaard.

De wettelijk voorgeschreven formele vereisten van artikel 4.7.21, §4 VCRO zijn immers ingegeven op grond van de principes van rechtseconomie en gelijkheid van partijen.

Dit houdt in dat de decreetgever, om deze principes veilig te stellen, een algemene en op straffe van onontvankelijkheid voorgeschreven regel opstelde, om zo discussies te vermijden en een beoordeling geval per geval door de deputatie niet wenselijk achtte, nu

dit willekeur in de hand zou werken, en dan ook afbreuk zou doen aan de vooropgestelde principes.

...”

3.

De tussenkomenende partijen voegen hieraan nog het volgende toe:

“... ”

Artikel 4.7.21 §4 VCRO luidt als volgt:

(...)

Deze beveiligde zending waarvan sprake in de laatste zin heeft wel degelijk betrekking op de voormelde ‘gelijktijdige beveiligde zending’.

De beroeper moet op straffe van onontvankelijkheid niet enkel bewijzen dat de beroepschriften ook aangetekend naar de aanvrager en het college verzonden zijn maar eveneens dat deze verzending gelijktijdig is gebeurd met de verzending naar de deputatie.

In de parlementaire voorbereiding wordt bevestigd dat het gelijktijdig overmaken van de beroepschriften aan de aanvrager, het college en de deputatie is voorgeschreven op straffe van onontvankelijkheid:

Parl. St. VI. Parl. 2008-2009, nr. 2011/1, 188 (558):

‘558. Omdat het beroep de vergunning (die normaliter na 25 dagen kan worden uitgevoerd) schorst, is het van wezenlijk belang dat de indiener van het beroep gelijktijdig met het overmaken van het beroepsschrift aan de deputatie, een afschrift bezorgt aan de aanvrager van de vergunning en aan het college van burgemeester en schepenen. Ook indien bvb. de aanvrager zelf een beroep instelt, is het vereist dat het college onmiddellijk een afschrift krijgt; het college moet immers om redenen van proceseconomie onmiddellijk het administratief dossier kunnen overmaken aan de deputatie.

Om die redenen is de eis dat gelijktijdig met het indienen van een beroepsschrift een afschrift bezorgd wordt aan de aanvrager en het college, voorgeschreven als een ontvankelijkheidsvoorwaarde (nieuw artikel 133/50, §4, tweede lid, DRO)’

*Met betrekking tot artikel 53 van het toenmalige Coördinatiedecreet, waarin eveneens de ‘gelijktijdige’ verzending van het beroepsschrift naar de verschillende partijen was voorzien, bevestigde de Raad van State meermaals dat een gelijktijdige verzending noodzakelijk was teneinde alle partijen op gelijke voet te behandelen. Enkel op deze manier kan een objectieve rechtsbedeling bereikt worden. (cfr. RvS 21 oktober 2010, nr. 208.332, gemeente Kraainem). De gelijktijdige verzending is volgens de Raad van State een substantiële vormvereiste voorgeschreven op straffe van onontvankelijkheid: De verplichting uit artikel 53 §2, eerste lid van het toenmalige coördinatiedecreet – dat bepaalt dat het college van burgemeester en schepenen en de gemachtigde ambtenaar wanneer zij een beroep instellen tegen een vergunningsbeslissing van de deputatie **tezelfder tijd een kopie van hun beroepsschrift, de bijlagen die er een integrerend deel van uit maken en een inventaris van de overige stukken** aan de vergunninghouder dienen over te maken – is een **substantiële vormvereiste** (RvS 10 juni 2008, nr. 184.030, Scherrens-Corthals, p.6; Hof van Beroep Antwerpen 13 juni 2006, p.11; RvS 4 maart 2008, nr. 180.460, Blondeau, p.13).*

Deze rechtspraak kan mutatis mutandis toegepast worden op artikel 4.7.21 §4 VCRO.

Concreet geeft de verzoekster toe dat de beroepschriften niet gelijktijdig naar de deputatie, het college en de vergunninghouder verzonden zijn. Een kopie van het beroepschrift werd op 22 september 2010 verzonden naar het college en naar de vergunninghouder. Het beroepschrift zelf werd overgemaakt aan de deputatie op 23 september 2010, dit wil zeggen één dag later.

Door het beroepschrift een dag eerder naar de vergunninghouder en het college te versturen, zijn de drie partijen niet op gelijke voet behandeld en is er dus geen sprake van een objectieve rechtsbedeling. In dat opzicht moet de deputatie de onontvankelijkheidsaanpak toepassen.

...”

4.

In haar wederantwoordnota stelt de verzoekende partij nog:

“ ...

Welke zijn nu de verplichtingen voor de derde-beroepsindiener die voortvloeien uit deze bepaling?

In de eerste plaats moet de derde-beroepsindiener een afschrift bezorgen van het beroepschrift aan de aanvrager van de vergunning en het college van burgemeester en schepenen, wat gelijktijdig moet gebeuren en per beveiligde zending.

In de tweede plaats moet die derde-beroepsindiener van die beveiligde zending een bewijs bezorgen aan de Deputatie en dat op straffe van onontvankelijkheid.

M.b.t. de door artikel 4.7.21., § 4, tweede lid van de VCRO gestelde vereiste van gelijktijdige verzending, dient gewezen te worden op het normdoel van die bepaling, zoals omschreven in de parlementaire voorbereidingen:

“Omdat het beroep de vergunning (die normaliter na 25 dagen kan worden uitgevoerd) schorst, is het van wezenlijk belang dat de indiener van het beroep gelijktijdig met het overmaken van het beroepschrift aan de deputatie, een afschrift bezorgt aan de aanvrager van de vergunning en aan het college van burgemeester en schepenen.”

Parl. St. VI. Parl. 2008-2009, nr. 2011/1, 188)

Overeenkomstig artikel 4.7.19, § 3 VCRO mag de aanvrager van de vergunning gebruik maken indien hij niet binnen de 35 dagen, te rekenen vanaf de dag van aanplakking op de hoogte werd gebracht van de instelling van een administratief beroep.

Beide bepalingen zijn dus duidelijk aan elkaar gekoppeld. Zo stellen de parlementaire voorbereidingen m.b.t. artikel 4.7.19, § 3 VCRO:

“Tussen het verstrijken van de beroepstermijn ([30] dagen) en de aanvang van de uitvoerbaarheid van de vergunning is dus een erg korte termijn gelegen. Om die reden wordt verder bepaald dat een beroepsindiener op straffe van onontvankelijkheid van het beroep verplicht is om simultaan met de indiening van het beroep een afschrift over te maken aan de aanvrager (en aan het college)” (Parl. St. VI. Parl. 2008-2009, nr. 2011/1, 181)

Aan beide bepalingen werd in casu wel degelijk voldaan. Zo kan niet betwist worden dat zowel het college, als de aanvrager (iets eerder) op de hoogte werden gesteld van het beroepschrift, zodat zij wel degelijk op de hoogte waren van het feit dat de verleende stedenbouwkundige vergunning in de uitvoering ervan werd geschorst. Er valt al evenmin te betwisten dat de Deputatie van de bewijzen van de beveiligde verzending in kennis werd gesteld.

...

Die vormvereiste is blijkens de parlementaire voorbereidingen ook ingegeven door de bezorgdheid om de aanvrager te beschermen, (zie hierboven), maar ook omwille van gronden van proceseconomie, met name opdat het college het administratief dossier moet kunnen overmaken aan de deputatie.

...

(Parl. Parl. St. VI. Parl. 2008-2009, nr. 2011/1,188)

...

Ook het Grondwettelijk Hof heeft in het reeds aangehaalde arrest nr. 8/2011 van 27 januari 2011 op dat normdoel gewezen:

'B.17.4.2. [...] In zoverre die bepaling, enerzijds, het recht van verdediging van de aanvrager van de vergunning en van het college van burgemeester en schepenen waarborgt en, anderzijds, de deputatie in staat stelt de ontvankelijkheid van het beroep te waarborgen, streeft ze een wettig doel na. De beperking van het recht op toegang tot de rechter die eruit voortvloeit, is niet kennelijk onredelijk [...].'

4. In de mate dat artikel 4.7.21., § 4 VCRO op een overdreven en onredelijke manier als vormvoorschrift wordt geïnterpreteerd, met name omdat de daarin omschreven onontvankelijkheid ook van toepassing zou zijn op de gelijktijdige verzending die daags voor de indiening van het beroepschrift is geschied, houdt het een onevenredige beperking van het recht op toegang tot de rechter in en schendt het mitsdien de artikelen 10, 11 en 23 van de Grondwet, al dan niet in samenhang met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en het algemeen rechtsbeginsel van het recht op toegang tot de rechter.

..."

De verzoekende partij haalt verder uitgebreid de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens betreffende de toegang tot de rechter aan, zoals ook toegepast door de Raad van State, en stelt dat de interpretatie die door de verwerende partij en de tussenkommende partij wordt gegeven een manifeste onredelijke interpretatie inhoudt, temeer daar het normdoel van die bepaling hoe dan ook werd bereikt en besluit als volgt:

“...

Indien uw Raad zou menen dat dit de interpretatie is die moet gegeven worden aan artikel 4.7.21, § 4 VCRO voor wat betreft de situatie die aanleiding heeft gegeven tot de bestreden beslissing, dan dient uw Raad die bepaling buiten toepassing te laten wegens strijdigheid met artikel 6 EVRM zoals hiervoor weergegeven en beoordeeld in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, het Grondwettelijk Hof en de Raad van State, nu de verdragsnorm hiërarchisch hoger staat dan de nationale norm van artikel 4.7.21., § 4 VCRO.

Bovendien en in de mate dat moet aanvaard worden dat de door verwerende partij gegeven interpretatie in onderhavig geval moet gegeven worden aan artikel 4.7.21., § 4 VCRO, dan schendt die bepaling de artikelen 10, 11 en 23 G.W., al dan niet in samenhang gelezen met artikel 6 EVRM. Immers, die bepaling maakt dan een niet-verantwoord

verschil in behandeling uit tussen enerzijds, de beroepsindieners die de beveiligde zendingen op dezelfde dag van indiening van het beroep bij de Deputatie hebben verzonden (en daarvan het bewijs hebben geleverd), doordat zij hun beroep ten gronde behandeld zullen zien worden en de navolgende beslissing van de Deputatie kunnen bestrijden bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen waar de grond van de zaak opnieuw kan beoordeeld worden, anderzijds de beroepsindieners die de beveiligde zendingen de dag voordien hebben verzonden (en daarvan het bewijs hebben geleverd) hun beroep niet ten gronde behandeld zullen zien worden en de navolgende beslissing van de Deputatie niet kan aangevochten worden bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen die de zaak op haar gegrondheid kan beoordelen.

6. Het beroep van verzoekende partij bij de verwerende partij, was dus wel degelijk ontvankelijk. Zodoende schendt de bestreden beslissing artikel 4.7.21., § 4, tweede lid VCRO. Uw Raad wordt verzocht om dienaangaande volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof:

‘Schendt artikel 4.7.21., § 4, tweede lid VCRO vóór de wijziging ervan bij Decreet van 6 juli 2012 houdende wijziging van diverse bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, wat de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft, de artikelen 10, 11 en 23 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en met het algemeen rechtsbeginsel van het recht op toegang tot de rechter, in zover het een onderscheid maakt tussen, enerzijds de beroepsindieners die de beveiligde zendingen op dezelfde dag van indiening van het beroep bij de Deputatie hebben verzonden (en daarvan het bewijs hebben geleverd aan de Deputatie), doordat zij hun beroep ten gronde behandeld zullen zien worden door de Deputatie en de navolgende beslissing van de Deputatie kunnen bestrijden bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen waar de grond van de zaak opnieuw kan beoordeeld worden in het kader van een wettigheidsberoep, en anderzijds de beroepsindieners die de beveiligde zendingen de dag voordien hebben verzonden (en daarvan het bewijs hebben geleverd aan de Deputatie) hun beroep niet ten gronde behandeld zullen zien worden door de Deputatie en waardoor de navolgende beslissing van de Deputatie niet kan aangevochten worden bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen die de grond van de zaak kan beoordelen in het kader van een wettigheidsberoep’

...”

Beoordeling door de Raad

1.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij beroep had aangetekend tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zomergem van 23 augustus 2010 waarbij aan de tussenkomende partijen de stedenbouwkundige vergunning werd toegekend voor het slopen van een chalet en 3 garageboxen en de oprichting van een vrijstaande gelijkvloerswoning met 2 garageboxen. Zij gaf van dit beroep, dat werd ingesteld per aangetekende brief van 23 september 2010, per aangetekende brief van 22 september 2010 kennis aan de tussenkomende partijen en aan het college van burgemeester en schepenen.

2.

De verwerende partij verklaart het beroepsschrift onontvankelijk op grond van artikel 4.7.21, §4 VCRO, omdat de aanvrager en het college van burgemeester en schepenen eerder dan de verwerende partij een afschrift toegestuurd kregen en dus niet gelijktijdig.

3.

Artikel 4.7.21, §4 VCRO luidt als volgt :

“§4. Het beroepsschrift wordt op straffe van onontvankelijkheid per beveiligde zending ingediend bij de deputatie.

De indiener van het beroep bezorgt gelijktijdig en per beveiligde zending een afschrift van het beroepsschrift aan de aanvrager van de vergunning en aan het college van burgemeester en schepenen, in zoverre zij niet zelf de indiener van het beroep zijn. Aan de deputatie wordt, op straffe van onontvankelijkheid van het beroep, een bewijs bezorgd van deze beveiligde zending aan de aanvrager en aan het college.”

4.

De Raad oordeelt dat artikel 4.7.21, §4 VCRO duidelijk is in zijn bewoordingen. Het artikel stelt slechts in twee gevallen de onontvankelijkheid van het beroepsschrift vast, met name indien het beroepsschrift niet per beveiligde zending bij de deputatie wordt ingediend en indien aan de deputatie geen bewijs wordt bezorgd van de beveiligde zending van het beroepsschrift aan de aanvrager en aan het college (RvS 15 januari 2014, nr. 226.088).

In casu heeft de verzoekende partij het beroepsschrift ingediend per aangetekend schrijven van 23 september 2010 tezamen met de bewijzen van het versturen per aangetekend schrijven van de afschriften van dit beroepsschrift aan de aanvrager en het college van burgemeester en schepenen op 22 september 2010, zodat aan de vereisten, die door artikel 4.7.21, §4 VCRO worden gesteld op straffe van onontvankelijkheid, werd voldaan.

Door te beslissen dat het beroepsschrift van de verzoekende partij onontvankelijk is heeft de verwerende partij artikel 4.7.21, §4 VCRO geschonden.

Het enig middel is gegrond.

5.

Conform artikel 26, §2, 3^e lid van de Bijzondere Wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof is de Raad van oordeel dat de door de verzoekende partij in haar wederantwoordnota voorgelegde prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof niet dient gesteld te worden, daar het antwoord op de prejudiciële vraag, zoals hierboven blijkt, niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] is ontvankelijk.
2. Het beroep is ontvankelijk en gegrond.
3. De Raad vernietigt de beslissing van de verwerende partij van 18 november 2010, waarbij het beroep van de verzoekende partij tegen de door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zomergem op 23 augustus 2010 aan de tussenkomende partijen verleende stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van een woning en 2 carports in tweede bouwzone op de percelen gelegen te [REDACTED] en met als kadastrale omschrijving [REDACTED], onontvankelijk werd verklaard.
4. De Raad beveelt de verwerende partij een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep van de verzoekende partij en dit binnen een termijn van 3 maanden te rekenen vanaf de betekening van dit arrest.
5. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 1 april 2014, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, achtste kamer, samengesteld uit:

Luk JOLY, voorzitter van de achtste kamer,

met bijstand van

Sofie VAN NOTEN, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de achtste kamer,

Sofie VAN NOTEN

Luk JOLY